

פקודת יום מט' 1/44

לזכרו של צ'ארלס אורד וינגייט — אנשי ההגנה העברית, "דגלו הנשק"! לפני גיבור מלחמה שנפל חלל — הרכינו ראש! בפני ידיד נאמן — האלמו דום! "הקפטן"! — כזה היה שמו בפני מאות בחורים מישראל, מהם הרכיב את ס.ג.ס, "פלוגות הלילה המיוחדות", בימי הדמים ההם.

בפקודתו הנמרצת ובהנהגתו האמיצה הגיחו חיילי ההגנה אל הררי הגליל וערוציה, והשמידו כנופיות מרצחים, אשר הטילו את אימת שלטונן על הארץ בזמן ההוא. גודל-רוח וכשרון צבאי מופלא טבועים היו בכל פעולותיו. במקוריות מחוננת ניצל את עקרון האפתעה לעשותו נשק אדיר בידי יחידותינו, להכות בו את האויב עד חרמה. מספורי התנ"ך, מדמותו של גדעון-ירובעל, שאב השראה לפעולות פשיטה נועזות.

"הקפטן" — שם אלמוני זה היה לשם-דבר במחנת כולה, סמל של אישיות נאצלת, מופת למפקד נערץ, אות לגבורה, להקרבה ולעונו. בדוגמתו האישית היה שובה את לבם של פקודיו, היה נוסך בהם בטחון ורוכש את אמונם המוחלט. הראשון היה הולך לכל סכנה, יחד עם אנשיו, בראשם. "הקפטן" כרת ברית דמים עם ההגנה העברית בימים ההם, ימי זעם וסער.

הוא היה אביר-מלחמה, שידע ללחום באויב ולהשמידו. אולם אף בקרב שימשו אהבת-האדם והאמונה בצדק ובמוסר עליון נר לרגליו, מצפן למעשיו. לעולם לא יישכח דברו אל חיילינו לאחר אחת מפעולות-הקרב: — "אל לכם לנהוג כמנהג הגויים, אל לכם להתאכזר לאויב כחיות-טרף; אלה הן מידות, אשר אסור לו ללוחם יהודי להסתבך בהן..."

ידיד גדול היה וינגייט לעמנו, לתנועת השחרור שלנו; אח לצרה, חבר נאמן לחזון, לתקוה ולמעש. את שירותו למען הענין הציוני ראה כתעודת חייו, וכשליחות היסטורית לעמו ולמולדתו האדירה חשב את חובת העזרה הנאמנה להקמת ארץ-ישראל עברית בנויה על תלה, בת-חורין ועצמאית. הוא דגל באחווה בריטית — יהודית; הוא האמין בשיתוף בין שני העמים: בין האדיר בעמים לברדף בעמים, בין השולט בימים וביבשות לבין המחוסר בית ומחסה. יחד אתנו כאב את כאב המעל והבגד שבגדו בנו בני עמו. יחד אתנו קיוה שיתוקן המעוות. יחד אתנו היה נכח להלחם בעול שנעשה ונעשה בנו. בהיותו בחזיתות החוקות ונידחות, בחבש ובבורמה, לא שכח את ציון, את בוגיה, לוחמיה ואסיריה. במרחקים ציפה ליום, בו יינתן לו לנהל פרטיזנים עיברים בקרב נגד נאצים באירופה, וליום, בו יוכל להתייצב במערכת הציונות הגורלית המכרעת. ובטרם בא היום, יום הפקודה, שיכלנו אותו, את יחידנו הדגול, את אחינו לנשק, זכרו ילוה את מפעלנו לעד.

תל-אביב. ערב פסח תש"ד.

רמ"א — רמטבל

(מגזי משרכת, תולדות-ההגנה)